DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
rijs per regel . . . . . fr. 1.00
uschen Allerlei- en Provincienieuws fr. 2.00
onnissen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
an 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
ke regel meer . . . . . fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching. prijs volgens
oord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten
s toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
(Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij)
TONGEREN,
Postcheksrekening nummer 84655.
Telefoon 12.

Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar,
vooraf betaalbaar.

30 centimes het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichterstraat,

Tongeren.

DE BESTE STOFFEN.
DE BESTE KLEEDEREN.

ALLEN, OP!

Nog 'n goeie maand en 1928 is voorbij en den loop der tijden duurt het leven ehts een wenk ... wat dan gezegd van 1 jaar, een armzalig jaartje?

Nu moeten we allen doen gelijk de boer zijn land omploegt en die, wanneer hij 1 nieuwe voor aanzet, eerst achterom ziet de vorige recht geploegd ligt en dan met n ander oog even het veld overschouwt juist, te weten waar de nieuwe voor dient tokken.

Ook dat moeten wij doen en nu gaan we ons speciaal eene zaak in het oog houden: we niet in het komend jaar beter op tetletten, meer voor iets te werken hebben. Ik bedoel, beste lezers, uw ondersteun van, uw propageeren voor de katholiepers.

***

Het is een open deur inloopen, den inoed, de macht, de grootmacht van de pers willen bewijzen. Hiervan is iedereen ertuigd dat voor honderd- en honderddanden, in ons land alleen, de pers om zoo zeggen het eenige geestesvoedsel is dat ontvangen.

De knaap leest, het meisje leest, de ouw, de man. Geen huis of er komt een gblad binnen: in de schoonste heerenwoning van den boulevard, op de schamelste ansarde van onze kleinste stegen. De ant komt er aanklappen en vraagt om nnengelaten te worden; hurkt neer en gint te praten over alles en nog wat: er godsnenst, politiek, maatschappelijst, estanden, misdaden en ongelukken; nzen te huren en huizen te koop; plaatn die worden aangeboden, plaatsen die orden gevraagd. En dat alles rust, als een ouw, op het fundament van 'n feuilleton.

Op een paar minuten heeft mijnheer of evrouw Gazet u meegenomen van Noord aar Zuid, van Oost naar West, stedier dan 'n film ter vermag. En wanneer alles uitspraat is, vraag dan aan wie gehusterde eert naar de spraak van de krant, en voorl naar de uitspraak, de inwening van de rant, dan kunnen ze ja of schuddebollen een, aanaar de gazet ja knikte of neen chuddebolde. Dat zijn feiten.... En wie er daar dan weer, dat de lezing van een lagoma nem onverschillig het, dat hij toch 'n opinie had en dat daarvan niks, geen iota te veranderen viel? Zeltbedrog! De waarheid is, dat meer dan 90% denken gelijk hun blad.

***

Welk is nu de eerste plicht der katholieken? Dat ze allen, zonder eenige uitzondering, 'n katholiek blad lezen, er op geabonneerd zijn, opdat het hun door de post worde thuis bezorgd. Het stemt niet zeer feestelijk te zien hoe licht vele gelooviigen met deze verplichting omspringen. Ze schijnen absoluut vergeten te hebben dat ze, als geloovigen, ook de voorschriften van de kerk over lectuur te volgen hebben. Kakel zij, die om eene of andere gesronde reden, andere kranten moeten lezen zijn van die voorschriften ontslagen. Deze toestang dient echter aangevraagd.

De Hollandsche bisschoppen hebben, een paar jaar geleden, in een gezamenlijken herderlijken brief, daarop gewezen en we meenen te weten, dat we, van dien kant uit, bij onze Noorderburen, als katholieken heel wat te leeren hebben. De prachtige katholieke pers, waarover zij beschikken, en die de vergelijking met de allerpootste bladen schitterend kan doorstaan, heeft hoofdzakelijk hare macht hierin te danken, dat alle katholieken van Noorland hun bladen lezen. Wat staan we hier in ons land nog ver daarvan af.

***

Tweede plicht der katholieken is hun kranten financieel te ondersteunen, ook door aankondigingen. Daar zullen wel weinig menschen zijn die zich geen rekenschap geven van de enorme kosten die het drukken en uitgeven van een blad meebrengt, doch zeer velen zijn er die niet weten dat het bedoept tot fabelachtige sommen.

De ruggegraat van 'n krant is de annonce of de aankondiging. Deze vooral is de groote financieele reserve: zij vult den put. Daarom is het hoogst noodzakelijk dat de katholieken ook hierin hun plicht verstaan. Indien we onze katholieke bladen willen opvoeren tot de beste — alleszins, dus ook als inlichtingsfactor, enz. — dan moeten we langs om meer, dien weg op.

Dat er voor deze werking nog een groot te kort is strekt ons nu juist niet tot eer.

***

Derde plicht: propageeren, voor het katholieke blad, er voor ijveren, dat het binnendringen overal, opdat het daar het goede zaad kunne strooien. Zaai een goedzakke en ge oogst 'n daad, is, in waren zin, van het blad waar. Waar elken dag gebarsterd wordt op denzelfden nagel, wordt hij tenlangen laatste door het hardste en meest weerbarstige hout gedreven.

Doch vele katholieken slapen of durven niet. Ze vergeten de parabel van het Evangelie, waarin we lezen dat de vijand onkruid zaaide onder de tarwe; terwijl de andere slienen. — Neen, de oogen moeten open! De banden uit de mouwen opdat tegen het einde van het jaar, na de abonnementen gaan vernieuwd worden, over de algeheele lijn een gezamenlijk front worde getrokken, waarover de aanval kan losbarsten. En propageeren, waar? Overal, waar ge eenigszins kant. Bij wie? Dat weet u zelf beter dan wie ook en indien ge wilt, maar werkelijk wilt, vindt ge daartoe dagelijks tientallen gelegenheden.

Dat zal de vruchtbaarste toepassing zijn voor den kreet:

Leve hoog onze katholieke pers!

Meisjes, leer 't huishouden.

Het moderne leven, met zijn drang naar genakzucht, plezier en vermaak heeft heel wat meisjeshoofden op hol gebracht! Velen worden er aangetroffen, welke alle huishoudwerk aanzien als minderwaardig, beneden de echte roeping der vrouw en zij hoopen naar de bureelen en werkwinkels om er zich zooveel mogelijk van te ontmaken. En wat blijft er over van het echt vrouwelijke? het huiselijk leven! In dit zoeken en streven naar al wat uithuizig is verliezen zij het genoegen, het genot, dat zij zouden moeten smaken in het ware familieleven. Zij merken met eens op, dat hunne plaats open blijft en dat die leemte niet eised door het maaiwerk van de andere lusgenoten een oorzaak is van verzuiging, sans van afkeer om in den kring te blijven.

Meisjes, aan u is de taak opgedragen, reeds van in uwe jeugd, den zegen van 't huiselijk te zijn. Gij zijt het die op lever en opgewektheid, tevredenheid en voldoening moet wijten te brengen! Uw zachte vertrouwelijke omgang met broers en zusters, uw kinderlijke gehoorzaamheid tegenover uw ouders, die zich reeds sinds deze dienstvaardigheid en hulp et en in elk gezelskleed n is van den kring om, en hoeveel een waar paradijs maken. Een kent dan voor u een gelukzalige werkelijkheid: wat zij aan geestgenoeg en dienstvaardigheid betoond heft aan den ouderlichen heard, was naar de voorbereiding van 't geene zij dra moet aan uw eigen haard. Ja, daar wacht u nu de zorg voor echtgenoot en kinderen. Gij staat in Zoor hun onderhoud aan kleeren en voedsel, de alzijdige verzorging van hun stoffelijk, verstandelijk en zedelijk welzijn.

Gij zijt het, die uw huisgezin dagelijks zult inrichten, besturen, geleiden en onderhouden. Veel wordt er gevraagd van een goede huisvrouw en moeder, maar veel zal zij dan ook ontvangen van de haren welke door gehoorzaamheid en liefde hun dankbaarheid zullen betoonen — en kan een vrouw hier wel een grooter voorzegen smeken dan de haren gelukkig te zien?

Meisjes, wilt gij een schoone toekomst verwerkelijken, leert dan huishouden! De vrouw kan zich slechts offeren uit liefde, maar wel haat het zoo zij niet eens weet waar haar knechten? waarbij naar oprechte genegenheid betoonen? De vrouw moet schuldigen, zal zij, een en eenlelijk zijn, zoo moet voorzichtig en geestig oordeel hebben, zich zelf vergeten en moeite en wankelmoed steeds op post te zijn! Hoe eerder kan zij die beschaafdheid verkrijgen?

Ten allen kante rijzen tegenwoordig gelegenheidscursussen op: vanaf 14 jaar wordt huishoudonderricht gegeven in de middelbare scholen, er worden bijzondere huishoudscholen georganiseerd van korteren of langeren duur naar gelang de omstandigheden waarin de leerlingen zich bevinden. Zij die van dit onderricht niet meer kunnen genieten kunnen dan nog avondlessen of verkorte kursussen voor volwassenen volgen.

Dit onderricht stelt zich ten doel alle mogelijke zedenleer te verschaffen, aan de bakwaren in keuken, in wasch en strijkinnaai en verstelwerk, in onderhoud van al wat in een huis de weging te eischt, enz. wie weet overvloedige gelegenheid om de hoeveelheid hierbij in 't licht te stellen. Zij die zulke kursussen gevolgd hebben zullen daarbij meer voordeel opgedaan hebben dan degenen die enkele frankenverbonden zoek ons aan huitdienst zaken zullen verlezet hebben, eindat zij met beter 't meer weten. Het geldt er zelfs niet alleen van geldelijke voordeelen op te doen, maar 't welzijn, 't geluk van al de huisgenoten hangt af van de hoedanigheden der huisvrouw.

Meisjes overweegt eens aandachtig deze eenvoudige regels, doorschouwt uwe toekomst en verlegt: komt terug tot de ware vrouwelijkheid die zich maar aan den haard ontplooit, bereidt u voor tot het vervullen van uw gansche plicht, leert huishouden en zij zult gelukkig zijn en er velen gelukkig maken.

BUITENLAND

CHINA.

De ontzettende hongersnood. — De te Peking in het leven geroepen internationale commissie ter bestrijding van den hongersnood in China publiceert een verklaring, waarin wordt medegedeeld, dat de hongersnood zich steeds verder uitbreidt.

Om den hongersnood goed te kunnen bestrijden, is onmiddellijk een bedrag van veertig millioen dollar noodig. Daarmede Kunnen de noodzakelijkheden voor de eerstvolgende twee maanden geholpen worden.

Om zich naar definitief te helpen is een bedrag van negentig millioen dollar noodig.

De onderhandelingen met de regeering te Nanking hebben er toe geleid, dat deze ongeveer 10 millioen dollar ter beschikking heeft gesteld.

De Amerikaansche gezant te Peking heeft besloten den nieuwe Amerikaanschen president Hoover te verzoeken hulp te verleenen.

Chineesche martelaars uit den Boxersopstand. — Een der getuigen van de opgraving van vier lijken van Chineesche Martelaars uit den Boxersopstand van 1900, op den 22 Sept. l. j. was, meldt de Agentie Fides, Christine Wu, eertijdsche van een van hen en tevens van drie anderen. Het proces van Zaligverklaring is in werking.

14 Juli 1900 werden 12 katholieken, mannen en jongens, ten dood gebracht op bevel van den Vereeuwing Ju Sien, omdat zij geweigerd hadden van hun geloof af te vallen, terwijl de gouverneur van Tai Tuen zijn hun wonden had. Een tag wreeder martelaar was het dat der vrouwen, die men dwang terugwerkelijk te zijn tij het ter dood brengen van hun echtgenooten, kinderen en broers. Een van hen, Christine Wu, had een kind van twee maanden in haar armen. De soldaten, met toestemmen met haar man en twee meisjes van 16 en 5 jaar ten dood gebracht te hebben, vroegen haar of het een jongen of een meisje was, het kind namelijk dat zij in haar armen droeg. Op deze zij in bekoring kwam het geschacht te verbergen spraak zij de waarheid en vroegen dat de hoofdmaar haar kleinen zoon Michel tot aanzien bleef.

Op bevel van de soldaten zette zij het kind op den grond, kruiste met de armen opdat het deze niet zou bewegen, terwijl een soldaat met een zwaardslag het kind afsneed.

De martelaarsel van haar zoontje en twee andere zoons was reeds antwoord op het verzoeken dat zij en zijn vader zijne dienen, vroeg de jongste, Antoon: — Wu, heeft vader gelogen? — Neen, kind — antwoordde.

Wees stil, want vader gaat naar den hemel. — Zij sneden haar kinderen de handen voor de ogen te bedekken en toevoeg, als had zij dit gezeid of zij zou ze voor hun ogen ontbloot. Tijdens dit voorbehoed moest de hoofdmaar nog zeggen voor twee meisjes, Lucie van 12 jaar en Elisabet van 16 jaar, die vol vrees en angst vlak naast haar stonden.

Zelfs werd een oogenblik Lucie door een soldaat medegenomen, maar door de kracht der wanhoop gelukte het de moeder haar te redden voor haar iets overkwam. Lucie is nog bij haar moeder en Elisabeta woont in dezelfde stad als Zuster Franciscanes.

De opgraving had plaats onder leiding van Pater J. Ricci, O.F.M. en Pater Michel Chiapetta, O.F.M.

RUSLAND.

Het broodgebrek. ONDERWIJL WORDT GRAAN UITGEVOERD. — Volgens berichten uit Zuid-Rusland, blijkt het nijpend broodgebrek, hetwelk al veel weg heeft van een hongersnood toegenomen te zijn. De bevolking kan nog maar brood krijgen op broodkaarten en moet zich dikwijls tevreden stellen met onappetitelijke surrogaten, zoo ze al niet wordt afgeschept met appels en beetwortels.

Het treurigste is dat de bevolking van Odessa dag in dag uit zwaar beladen graanschepen naar het buitenland moet zien vertrekken, zoodat het licht te begrijpen valt, dat de hongerende menigte een formeel gevecht heeft aangebonden met de matrozen.

Sterke schadeus, en allerijl uit Moscow ontboden, trachten de razende menigte in bedwang te houden. De betoogende massa bestaat voor het grootste deel uit vrouwen, die onder stukken, weenen en verwekkingen de graan-exportschepen uitgeleide doen.

Intusschen speculeert de rechtsche oppositie, onder leiding van Kalinin en Bykow, op de toenemende volksstemming: duizenden vingerdrukken worden verbreid onder de havenarbeiders en matrozen.

De plaatselijke rode garde krijgt goegeld versterkingen van ruiterij en voetvolk uit het Noorden.

In Odessa zelf verwacht men als zoo aanstaande een algemeenen anti-communistischen opstand.

DUITSCHLAND.

Bandeiten. OVERVALLEN GEWAPENDERHAND. — Uit verschillende Duitsche steden is men berichten omtrent aanvallen. Zoo deden twee roovers een poging tot diefstal van een bank te Herne-Sodingen. Zij dwongen den kassier, die zich alleen in het gebouw bevond de brandkast te openen, waarna zij zich van 3000 mark meester maakten. Ten einde het den kassier onmogelijk te maken den te achtervolgen, dwongen zij hem 'n doek in te trekken, waarbij zij hem met han revolvers bedreigden. Daarna verdwenen zij met medeneming van de broek, na de telefoondraden te hebben doorgesneden.

Te Bochum was het goedertenbureel van het sataan Bochum-Noord het toneel van een overval. Om zeven uren 's avonds dreigde een gemaskerde bandiet het bureel binnen. Hij hield de beide kassiers, die zich daar bevonden met een revolver in bedwang waarna hij zich meester maakte van een bedrag van 595 mark. De kassiers waren zoo verrast, dat zij niet den geringsten tegenstand boden. De dieve wist dadelijk over den speurwe te ontkomen.

Een derde overval speelde zich af te Essen, waar een kantoorbediende van de firma Hans Neuerburg door een onbekend geblevven man werd aangevallen. Deze bracht hem verwoedelijk met een bedelzenge compre slagen toe op het hoofd en poogde hem daarop zijn tasch te ontrukken, die 12.500 mark in kontanten en checks tot een bedrag van 35.000 mark bevatte. De bediende hield de tasch krampachtig vastgeklemd, verweerde zich zoo goed hij kon en riep om hulp. Daarna nam de dader en zijn medeplichtige, die op den uitkijk stond, de vlucht. Laatstgenoemde slaagde er in te ontkomen, doch de hoofdschuldige werd door toesnellende voorbijgangers gegrepen en vastgehouden. Daar evenwel de kantoorbediende zich verwijderde om het geld in veiligheid te brengen, wisten de voorbijgangers niet wat er eigenlijk gebeurd was, waarna zij den roover weer loslieten, die zich in allerijl met zijn fiets uit de voeten maakte.

Ten slotte is ook te Duisburg een bediende van een aannemersfirma, die met een bedrag aan kosten op weg naar een bouwwerk was, door twee onbekend gebleven roovers nabij den Plantentuin aangehouden. Zij dwongen hem onder bedreiging met hun revolver het geld af te geven, waarna zij wisten te ontkomen. Hoewel de bandieten onmiddellijk werden nagezet, is de policie er nog niet in geslaagd, hen op 't spoor te komen.

AMERIKA.

Thomas Ryan overleden. — EEN MULTIMILLIONAIR. — In den leeftijd van 77 jaar is te New-York de financier Thomas Ryan overleden. Zijn vermogen wordt geschat op 300 millioen dollar of 10 milliard 500 millioen frank.

Op zijn zeventiende jaar begon Thomas een manufacturenzaak te Baltimore, drie jaar later was hij lid van de New-Yorksche effectenbeurs. In den loop der jaren interesseerde hij zich bij tal van maatschappijen op allerlei gebied zooals lichtverzienning, spoorwegen, steenkolen en tabak; hij verwierf de controle over een groote verzekeringsmaatschappij en was betrokken bij de ontwikkeling van het mijnwezen in Belgisch Congo en Angola.

Toen hij zich in 1909 uit de zaken terugtrok bekleedde hij in dertig maatschappijen een of ander amt en in bijna alle was zijn invloed overwegend.

FRANKRIJK.

Om kort haar te kunnen dragen. — TWEE ZIGEUNERS AANGEHOUDEN. — Een 13 jarig meisje, wier ouders een wijnhuis uitbaten te Marseilly, had ondanks het verbod van haar vader, haar hoofdhaar afgeknipt. Om aan de straf haars vaders te ontsnappen, verzon zij een list. Na de afgesneden lokken in de kachel opgebrand te hebben vertelde zij aan haar ouders al weenende dat er twee Zigeuners-leurders in huis geweest waren die haar haarlokken afgesneden en meegenomen hadden.

Daar ze werkelijk leurders in het dorp geweest waren geloofden de ouders hetgeen hun dochtertje vertelde en zij verwittigden de gendarmerie. Deze spoorden de leurders op, hielden hen aan en confronteerden hen met het meisje dat formeel haar beschuldiging handhaafde tot dat zij eindelijk, in het nauw gedreven, bekende dat zij de heele geschiedenis uitgevonden had om de straf haver ouders te ontgaan.

De personen die een abonnement aan den « POSTRIJDER » voor het jaar 1929 nemen, zullen het blad kosteloos ontvangen van den dag hunner inschrijving tot 31 December aanstaande.

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 7 —

GELOOF EN LIEFDE

Geschiedkundige Ridderroman

UIT DEN EERSTEN KRUISTOCHT.

— Ja wel, mompelde de burchtheer verstroord ten eenen male uit zijnen sluk... Niettemin blijft ze toch nog altijd mijn kind.

— Eene schrikkelijke verantwoordelijkheid weegt op u, heer, weet het wel! Tot wederziens!

Warm handgedruk scheiden de vrienden.

Buiten gekomen, lachte Diederik sluw. Een gesmoorde vloek stierf tusschen zijne tanden weg, daar hij saste: Mijn voorgevoel wordt bewaarheid: de jonkver is christene, haar vader een bloedaard! Ik zou er durven mijn hoofd op zetten, dat Hoel, geroerd door haren verleidenden blik, in staat is zijnen bloeddorst te matigen en den strijd te staken. Dit moet verhoedt! Ik ben slechts zijn dienaar, 't is waar, doch hij draagt mij een onbepaald vertrouwen toe, wikkelt mij in zijne minste geheimen, tot zoo ver dat mij niet meer derven kan: een spoor van zwakheid of verraad boet hij met zijn leven! Plicht voor alles!

Hij daalde grinnikkend den trap af. Op den laatsten tred bleef hij staan, rustte met den raazwarten kroezelkop tegen den wand en zuchtte: Ach! mij ook, den gevreesden, hardvochtigen Diederik, mij ook veroverde Maria's reine oogopslag; hij deed in het diepste mijner ziel snaren trillen, waarvan de klank mij vroeger onbekend was; maakte mijn hart week, mijn geheel laf en verwijfd... Geen sterveling zal ooit weten hoe driftig ik tegen het opwellend minnevuur worstelde... Liefde!... Machtig toeverwoord, moeslepend en aanlokkend, hebbrengt gij de zinnen op hol! Maria toehooren, haar gedurig kunnen herdenken hoe smoorlijk ik haar min, mij verlistigen in den galm harer zoethuidende stem, haar voor eeuwig bezitten, wat heil, wat schoone droom!.....

Dwaasheid! Dwaasheid! Zij vlucht mij als den duivel, schuwt mij lijk de pest! Zij haat mij dan wel diep?... diep en ik, ik snak naar hare wederliefde...! Gelukkig! haar minnaar slaapt den slaap der dooden en zij is mijner macht bewust; vader en dochter zullen mij vreezen en eindigen met mijn voorstel in dank te nemen...

Hoorbaar knarste de tanden des doortraften belagers en een nieuwe godslastering bonsde tegen het gewelf; koortsig doorliep hij den langen gang, op wiens uiteinde eene met ijzeren platen bedekte deur den trap verborg, die tot den hoofdtoren leidde. Dezen klom hij op en kwam adras in een klein vierkant vertrek. Voor allen opschik bemerkte men eene zware tafel en een lompen stoel; aan den muur een blaasboorn, eene lantaarn en een grijzen vilten Hoed met groene verlepte veder. Een man lag, tusschen steenen drinkkan en kroes, met het hoofd op de tafel, luid te snorken. Zijn haarbos was stekelachtig en bloedrood, zijne kaken paars en blauw en opgezwollen; zijn wezen droeg de sporen der verdierlijking en den stempel der verwoesting, welke het onmatig gebruik van den drank er onuitwischbaar had ingeprent. Zijne hand hiel eenen sleutelbos omkneld.

Diederik aanzag boosaardig den slapenden torenbewaker en keek in de kruik.

— Ledig! IJdel tot op den bodem preutelde hij. Die onverbeterlijke zuiper!

Hij ontrukte hem dan sleutelbundel en sleeg er hem verscheidene malen mede over de oogen.

Al! Al! Bliksems!..., grommelde de reuzen, eene pijnlijke trotse spinnende en zich de oogen wrijvende. Hij ze sleutelde hij het zien ces oversten, zoodanig dat hij gansch ontnuchterde. Even rap als hij geknield.

Vergiffenis! Vergiffenis! stamelde de waker. Werp mij toch niet in die gevaarlijke ijzers!

— Sta op! was het barsche antwoord. Zeg mij wat er voor een paar uren, op eenige schreden van het slot voorviel.

De dronkaard telde beteuterd de grootebaawe tuiteis in den vloer.

— Zoo, zij weet het niet? snauwde Diederik, en hij greep hem bij den arm en duwde hem voor het kijkgat. Ziedaar, de vijand, scheim!

— Erbarmen!

— Aanstonds kan ik u dwaas hoofd aan mijne voeten doen rollen... Edoch, den dienst dien ik van u verg, spaart u het leven.

— Ik ben uw ootmoedige slaaf.

— Aan niemand ooit een woord over hetgene ik u zegen ga; het is een geheim, waarvan de ontknooping haast geschieden zal. Gij moet uwen mond houden en stom blijven als een graf.

— Ik zweer het!

— Morgen, met het krieken van den dag, worden de christenen in hunnen slaap verrast: te dien einde is alles vaardig. Gij weet waar de kamer van jonkver Maria gelegen is: aan het uiterste van den linkervleugel, naast den ronden kerker. Gedurende de overrompeling zult gij aan de deur wacht houden, aandachtig alle gerucht opvangen, afspieden wat gij zien kunt. Na den aanval vindt ge mij hier weer. Neem u in acht, bij al dien gij u gewetenloos van de taak kwijt!

Eeken op Yaelaan!

Pak aan.... en zwicht den wijn!

Het zicht van het goddelooze metaal deed des wachters oogen tintelen; hoe zoals gluurde Diederik door het kijkgat en verlies dan het wachtmagjede dan met torsch geweld achter den rug toeslaande.

VI.

— Wie daar? luidde het in de doodsche stilte van den nacht.

— Ik! werd er bijna terzelfdertijd geantwoord.

— Heme! vijt gij het, Meer Wilfried?

— Geen gerucht, Reinhout! Ja, ik ben het. Geheel den nacht bracht ik door in benauwde droomen, in rusteloos wroeten. Ik wil het u niet verbloemen, mijn trouwe, 't is mij hier zoo aardig, zoo bang aan het hart; eene gewaarwording, mij nakende onheilen voorspellende, heeft zich van mij meester gemaakt en geen hoop die te kunnen verdrijven.

— Het noodlot volgt allerwegen onze karavaan.

— Ontdekt gij niets vreemds?...

— Alom is alles in rust. Niets roert, niets stoort de sluimerende omstreek.

— anderwerf zal ik het slachtoffer mijner verbeelding geweest zijn.

De jeugdige kruisridder zette zich naast den schildwacht en hield het oog starling op den burcht gericht.

Meedoogend aanzag Reinhout zijn moedeloozen meester. Een traan perelde aan zijne wimpers, wijl hij klaagde:

— Jeruzalem, heilige stad, wanneer betreden wij uw gezegenden grond?...

— Betrouw op God, Reinhout! troostte Wilfried. Hij, die op Josué's bevel de zon deed stilstaan en de muren van Jericho verbrijzelde, zal ook ons ter hulp snellen.

— Moge het zoo wezen!

— Stellig bedreigen ons vele gevaren; onze vijanden verrijzen uit den grond en [illegible] uitrustingen. De Heer alleen weet hoeveel onzer gelooofsgenoten door hunne handen sterven, hoeveel martelaars dezer eeuw met hun bloed afbanden...

Het laatste woord deed hem alverwegen in den zonder: bleek en bevend van verrassing hield hij den arm van zijnen makker omklemd en wees met uitgestoken vinger in de richting van het slot. Reinhout zag siddernde en keek strak voor zich uit.

— Er is verraad, zegde hij op hollen toon.

— Werkelijk! beaamde de aanleider. Ontwaart gij die lava vuurstalten, ginder op de kantelen?... Slaap en droom ik?... Neen, ik ben wel goed wakker... Gij ook, immers, Reinhout, ziet ze?

— Ja, heer.... Zij gaan heen.... daar komen zij terug.... Wat aangevangen?

— Ons verliezen en wachten. Wij hoeven vooral de verzekering te hebben of men ons kwaad wil.

— Zij zullen ons overrompelen.

— Dat valt te zien.

Kortstondig toefden de kruisvaarders in angstige spanning; het arendsoog onafgebroken op den knoeschtigen muur gevestigd... Zelfs de vaalachtige streep, waarmede de opkomende dageraad het oosten afbaakte, schenen zij niet te bemerken... Meer schimmen hadden zich bij de eerste gevoegd. De nachtwaker beweerde bovendien den vorm van bogen duidelijk te onderscheiden.

— Wij mogen ons aan het ergste verwachten, sprak hij.

— Ik deel ten volle uwe gedachte, bekrachtigde de bevelvoerder.

— Wil ik het volk wekken?

— Doe mij na en volg me op de hielen, raadde Wilfried aan, en hij liet zich plat ter aarde vallen en kroop op handen en voeten voort. Zijn gezel deed het zelfde en veilig kwamen zij in de slaapplaatsen. Omzichtig waren de krijgers spoedig wakker gemaakt.

— Beste wapenbroeders, zei hun de jongeling; de hiervoorstaande sterkte behoort buiten kijf den Saracenen. Bijtijds heb ik den betrapt. Lathartig van inborst, zooals ze zijn, hadden zij ons van in hun eelwerk onverwaarts kunnen verdelgen. Nu dan, wij zullen hen ten strijde, hier in de vlakte, uitlokken. Laat ons het laatste nachtschemeren ten nutte maken, om ongemerkt van hier weg te geraken. Men snijde het zeil langs achter open; wergt u allen neer en volgt.

Met bewonderenswaardige vlugheid was het bevel volvoerd en geraakten de christenen buiten het bereik des vijands, wien zij onderweg een: « Wij komen terug! » toestuurden.

Vroolijk blikkerde de windwijzer van den hoogsten torentop des kasteels in de opkomende zon. Bij tooverslag wemelden de muren van twee tot drieheoderd van kop tot teen gewapende huurlingen. Eenigen rusten op rotsklompen, sommigen stonden bezijden groote houtstapels, anderen waren gewapend met boog en pijlbus. Hun hoofdman, Diederik, liep tusschen hen en deelde koortsig de laatste opmerkingen mede. Toen alles gereed was, deed hij aantasten.

Honderd schichten doorkruisten de lucht, drongen in de tenen der pelgrims... Alles bleef stil... Opnieuw snorkten de pijlen door het ruim... Gewacht!... Nog niets Drie, viermaal.... Geene levende ziel te hooren noch te zien. Geroep achter zijnen rug deed Diederik omzien.

— Wat heeft dit te beduiden? vroeg Hoel, door een der kijkgaten.

Beschaamd wendde de vertrouweling het gezicht af.

— Gij viert uwe macht bot op weerlooze takkenbossen - boertte de burchtheer.

(Wordt vervolgd).